

לשידוד מערכות בבסיסי האימון האמריקאיים

מאת „סוקר“

- זכות לבקשת הצבה „מעודפת“ לאחר תום תקופת ההדרכה.
 - יצוב משכי תקופת ההדרכה ב„מרכז-אימון“.
 - הענקת עיטורי „ציון-לשבח צבאי“ בתפקידי הדרכה.
 - הדגשה מוגברת על כושר-גופני ועל כשרי-לחימה.
 - הוצאת „פנקס כיס“ חדש, בעריכה מתוקנת, להנחיית הטיי-רון המתאמן.
- ועתה — נעבור על הנקודות שצוינו ברשימה זו; זו אחר זו.

האחידות

מפליא הוא — אך מפקד „פיקוד-היבשה“ מודה, כי עד כה אָמנם היו הנחיות כלליות לבסיסים השונים, אך לא היה דגם-ארגוני אחיד. מעתה מנהיגים בהם האחדה — ומצפים, כתוצאה מכך, ליעולו של האימון. „חופש-הפעולה-הארגוני“, ממנו נהנו עד כה מפקדי הבסיסים, יוגבל, ממילא. ברם, אנו נלמד אולי יותר מההסתכלות בסכימת-הארגון האחידה שנקבעה עתה לכל הבסיסים הללו. וטוב יעשה המתבונן בה, אם יזכור שהמדובר במתקנים המעבירים דרכם, כל אחד, כמה רבבות חיילים מדי שנה.

התכלית העיקרית שרוצים להשיג על-ידי האחידות הארגונית היא תכלית מהותית: „שכל חניך קורס-אימון-לחימה-בסיסי יעמוד מעתה באותן הדרישות שנקבעו לרמת-אימונה, ויהא הבסיס בו אומן אשר יהא“.

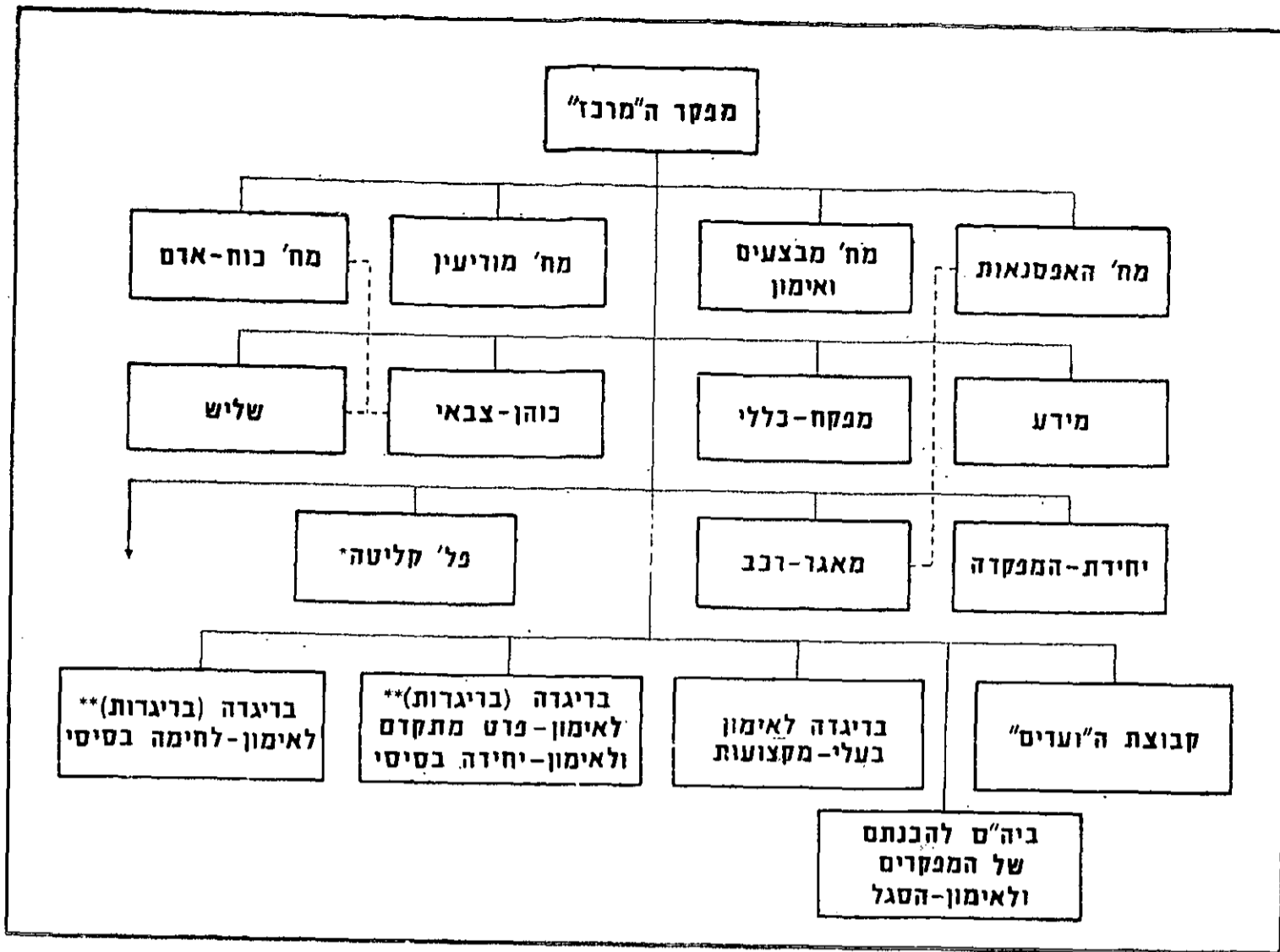
במרכז המאמצים המעשיים להשגת אחידות כזו יעמוד מעתה סידור המחייב הכונה עניינית ומתודית קודמת למפקדים המת-מנים ל„מרכזים“. גנרלים, קולונלים, לויטננט-קולונלים, המת-מנים לתפקיד ב„מרכזים“ — וכן אותם מילרים שהועדו לפקד שם על גדודים — ישתתפו תחילה ב„תדריך-הכונה“ תלת-יומי (שייערך מדי 3 חודשים במפקדת „פיקוד-היבשה“).

צבא ארה"ב ניגש עתה לארגון על יסודות חדשים — וכרגיל, „טובים יותר“ — את אימוניהם של 350 אלף טירונים, שעליו לקלטם במשך שנת 1965. הוא יעשה זאת — כבעבר — במסגרת שבעת „מרכזי-האימון-הבסיסי-לקרב“ העיקריים שלו. בהכללה גסה — 50 אלף טירונים מהוים את מחזור-המתאמנים השנתי הממוצע בבסיס שכזה. אכן, כאן „הכמות הופכת לאי-כוח“. באיזה מוכן? במוכן הפשוט, שהמסגרת המספ-רית העצומה קובעת, מאליה, דפוסים ושיגרות אשר יוכלו להתאים לה. וברור, לא הכל ניתן כאן להעברה (ומה גם להעתקה) למקומות שמימדיהם, וממילא גם סוג בעיותיהם, שונים מאוד. ובכל זאת, יש ענין בכך „כיצד הם עושים זאת“; ומה החידושים שבאמתחתם.

הבה וניוכח

עשרת הנוצות

- „עשר מצוות“ קבע לעצמו השנה „פיקוד-היבשה לצבא אר-צות-הברית“ (מעין פיקוד-הדרכה ענק; בצירוף מספר יעודים נוספים) לחידוש פני האימון-הבסיסי, הניתן במתקניו הגדולים והמטופחים. ראשית דבר — גמנה אותן; ואחר-כך — נפרטן במקצת, וננסה לראות מה הן טומנות בחובן.
- דגם-ארגוני אחיד בכל „מרכזי-האימון“.
- מתן קדימות גבוהה-יותר ל„מרכזים“ באשר להקצאת מד-ריכים מוכשרים.
- החובה לקיים בית-ספר ל„סמלי-תרגול“.
- מתן סיכויי-התקדמות בדומה לאלה של המשרתים ביחי-דו-ת-שדה.
- העלאת יוקרתם של המשרתים ב„מרכזי-האימון“.

* כמוכן שזוהי "פלוגה", במוכן רמת המפקדה שלה — אך לאו דוקא מבחינת הגבול המספרי, והיא עשויה להכיל גם מאות טירונים אחדות.
** שים לב להיקפו של הבסיס, העשוי להכיל בעת ובעונה אחת כמנין גדודים ומעלה של מת-אמנים.

שאר האמצעים למרכזי האימון... נראה, שאף באמריקה העשייה יש לעתים ויכוח (ושמא גם קיפוח?) בכגון אלה. השלמה הכרחית לקדימות זו במתן סגל מובחר ל"מרכז האימון" הן תקנות אחדות שתגברנה את החשק אצל מועמי דים רצויים לשרת ב"מרכזים" אלה. אך בטרם נעבור אליהן, מוטב שנעמוד על ה"מסמר" שבתכנית התיקונים: על ענין "סמל-התרגול".

„מגבעת השדה“ המסורתית מראשית המאה

שני יסודות, המתדולוגי והפסיכולוגי, התמוגגו, כנראה, ב"סמל-התרגול", מושג שמרבים לדבר בו. כפי שאומרים בעלי-המושג עצמם, אין בו משום חידוש. למעשה, זוהי חזרה אל שיטה, הדומה מאוד לזו שהיתה נהוגה בתקופה בה לא היה עדיין מחסור בכוחות-הדרכה*, שאילץ להדגיש את "שיטת הועדים" באימונם של טירונים**. המחסור במש"קי-הדרכה בעלי כושר מעולה הוא שהפך את ה"דילול" שלהם במערך-ההדרכה (המושג באמצעות "שיטת הועדים", שלפיה מדריכים ספורים מאמנים מאות על מאות חניכים) לדבר שבהכרח.

„אכן“ — מוסיפים מסביריה של התפיסה החדשה-ישנה של „סמל-התרגול“ — „אנו מוסיפים להשתמש בשיטת הועדים“.

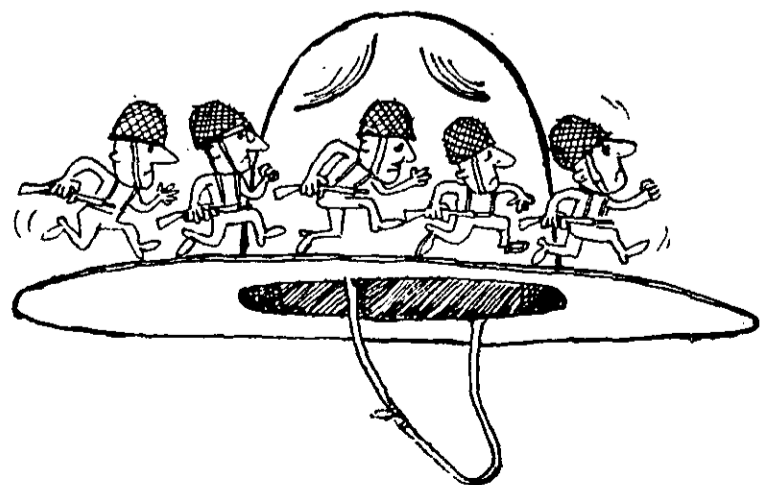
* בעיקר — בתקופות הגיוסים הגדולים, כגון: שנה לפני כניסת ארה"ב למלחמת-העולם השנייה, ואחר-כך במהלך המלחמה. הנוהגים ה"תורשי-תיים", שנוצרו אז, „דבקו“ גם לאחר מכן בשיגרת צבא ארה"ב.
** שיטה לפיה נקבעה לכל מקצוע-הדרכה בבסיס-האימונים — קבוצה („ועד“) של מדריכים — קצינים, ולעתים אף מש"קים, המרכיז את תכנון ההדרכה בו והקנייתו; יחידות-המתאמנים „ממציאות“ את אנשיהן, בשעות שנקבעו, לרשות נציגיו של „ועד“ זה או אחר, המבצעים את ההדרכה (ממילא — במסגרות גדולות), והאחראיים לתוצאותיה — המעור.

שאר המיזורים, וקצינים אחרים בפלוגות, בטרם ייכנסו לתפקידיהם ולמלאכת-ההדרכה, ידרשו לעבור „בית-ספר להכונה“ שהקורס בו נמשך שבועיים, והנמצא ב"מרכז-האימון" גופו. לגבי הקצינים יש בבי"ס זה משום הקלה לעומת „בית-ספר לסמל-התרגול“, שעוד ידובר בו.

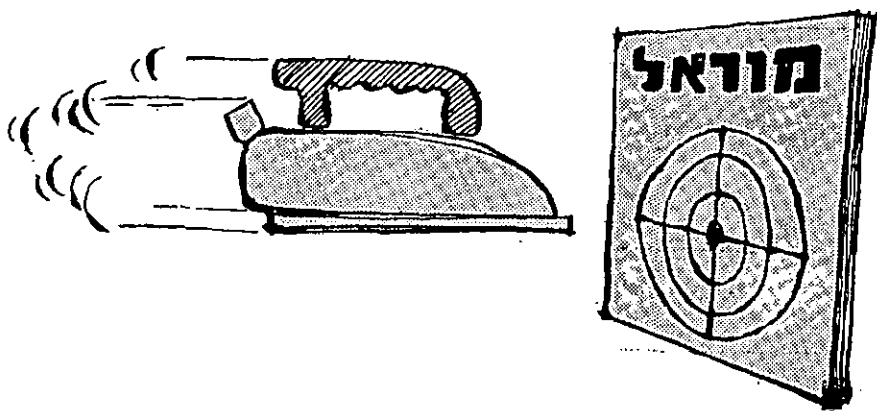
קדימות במתן מדריכים

זו היתה אחת מנקודות-התורפה העיקריות. המחסור בסגל-הדרכה וביחוד בקצינים בעלי-נסיון — אילץ את ה"מרכזים" להשתמש בקצינים ובמש"קים בדרגה ונסיון פחותים מן הדרישות שנקבעו. כך, לויטננטי-משנה צעירים מילאו כשני שלישי ממינויי-הלויטננטים שבתקני „מרכזי-האימון“, ומקצתם פקדו אפילו על פלוגות. המטרה הראשונית היא, איפוא, להקטין את מספר לויטננטי-המשנה שבתפקידי-הדרכה לרבע מכלל הלויטננטים שבתקן.

לשינוי מצב זה, הובטחה קדימות-גבוהה יותר לדרישות ה"מרכזים" לקצינים ומש"קים מוכשרים ובעלי-נסיון — דבר, שממילא, ישפר את רמת האימון ואת טיבו. דבר נוסף שודאי אין לזלזל בו: מעתה נקבעה גם קדימות גבוהה יותר בהספקת

והגאווה האישית המופקת משירות ביחידה „מסוג אחר“, הם הגורמים שבאמצעותם ניתן לדרבן אנשי-צבא למאמץ העולה בהרבה על מה שנדרש מהם „לפי התקנות“. על-כן תוקדש

מעטה תשומת-לב מיוחדת לטיפוח גורמי „מוראל“ אלה במנג'ון בסיס-האימון.

„יוקרה“ - כיצד?

ההנחה היא כי השינויים, שכבר הוזכרו, יוסיפו רבות להרגשת היוקרה, הנחוצה כל-כך באוירתם של מתקני-הדרכה. אך נוק-טים לשם כך - וביחוד לגבי „סמל-תרגול“ - גם כמה אמצעים ממשיים נוספים. אושרו להם מדים שיהיו שונים מן הרגילים, כדי שאפשר יהיה מיד להבחין ב„סמל-התרגול“. למעשה, אלה הם „מדי-צמר טרופיים“, בצירוף „מגבעת-שדה“ בצבע-זית ונעלים שהורות נמוכות. על כיס-הימין של חולצתו ישא „סמל-התרגול“ את סיסמת מדריכי-התרגול: „על זאת אני מגן“. בשל היותם תמיד כנגד עיני המתאמנים, ייטיבו ודאי, סמלים אלה להשפיע עליהם ולהוות דוגמה אישית. גם משום כך עליהם ללבוש, מדי-יום, מדים נקיים ורעננים התואמים היטב לגופם. לשם כך יהיו זקוקים למספר מערכות-מדים משופרות, וכן לניקוי-כימי ולגיהוץ מדי יום. למען שחררם מכל הוצאה נוספת, הכרוכה בכך, מעניק להם „פיקוד-היבשה“ שתי מערכות-מדים נוספות כאלה, ונושא בכל הוצאות הניקוי והגיהוץ הקטנות - שלעתיים גדולות הן בעיני משלמיהן.

ולאן אחר הבסיס?

איש הצבא - בצבא ארה"ב המפורז, על פני שבעה ימים ושבע יבשות" - ובמיוחד, בעל-משפחה - מעונין לדעת לא רק לאן יתקדם, אלא אף היכן ישרת. הזכות להביע העדפה אישית לסוג המינוי, הבא לאחר תום התפקיד בבסיס-האימונים, ולמקומו, היא על-כן זכות יקרה, אם רק יש תקווה שיתחשבו במשאלה (במסגרת האפשרויות). עתה הובטחה לסגל ההדרכה, ובמיוחד לדרגי המש"קים השו"נים (כמובן, לאחר שירות משביע-רצון) זכות זו, שהיתה שמורה קודם רק למי שחזר מתקופת שירות מעבר-לים. מת-קבל על הדעת, כי גם לגורם זה במציאות שצוינה לעיל, תהיה השפעה לא-מבוטלת על נכונות ההליכה לבסיסים אלה.

קביעות וחופשות

אולי בשל הסיבות שהוזכרו קודם - המרחקים הגדולים, והי-מצב המשפחתי - מעדיפים רוב המועמדים האפשריים את הקביעות בתפקיד ובמקום השירות. הובטח כי לפחות ל-20 אחוז מבין המדריכים-המש"קים (לגביהם חריפה שאלה זו

שכן יש בה יתרונות מסוימים; אך כלי-ההדרכה הראשוני והראשי במרכזי-האימון יהיה מעטה, סמל-התרגול, שכן, הוא יעסוק בהוראה במשך 232 שעות, מבין 352 שעות האימון, הניתנות לטירונים בקורס-האימון-הבסיסי בן שמונת השבועות. ה„ועדים“ יעסקו רק בהדרכה בנשק (כנראה - פרט ליריה), בטקטיקה ובאימון-הרפואי.

השוני העיקרי בין שיטת ה„ועד“ לבין זו של „סמל-התרגול“ הוא בכך ש„סמל-התרגול“ מביא את האימון אל המתאמן; ואילו „שיטת-הועד“ מחייבת ש„המתאמן יובא אל האימון“. טיפולו של הסמל אישי יותר, מושתת על תשומת-יתר לפרטי-הפרטים, מגיב ונענה יותר לצרכיו האישיים של המתאמן.

לכל מחלקת-אימון יהיו שלושה „סמלי-תרגול“. אחד מהם יהיה תמיד נוכח, בכל שעה משעות יום-האימון נים שאינה שעת-שינה. היינו, תכופות, יהיה „סמל-התרגול“ נוכח במשך 16 שעות ביממה. לכל פלוגת-אימונים, יהיו 12 „סמלי-תרגול“ ורבי-סמל פלוגתי.

„סמל תרגול“ - באימון הקליעה

מהו אותו „סמל-תרגול“ ששמו הולך לפניו?

כל „סמל-תרגול“ יצי-טרך לעבור תחילה קורס בן 5 שבועות. 6 מבין 7 ה„מרכזים“ מקיימים קורסים כאלה בקביעות. הקור-

סים החלו פועלים מאז אוקטובר 1964. תכלית הקורס: „להקנות לסמל מומחיות בכל ענפיו ושלביו של אימון-לחימה-בסיסי“. שכן, במגע הקרוב עם המתאמנים, הצפוי לו במחלקתו, יצטרך לתת „תוספת-הוראה“, באורח נפרד ו„פרטי“, לכל מתאמן אשר יתקשה בקליטת נושא-זה או אחר, וזאת כדי למנוע פיגור אחר רמת המחלקה כולה. מצד שני יצטרך לעבוד, במיוחד, עם מתאמנים ש„מעל-למוצע“, למען הפק מהם את כל הניתן; למשל, עם המצליח בקליעה - למען הכשר אותו לצלף או למדריך-קליעה. „סמל-התרגול“ הוא אשר יצטרך תחילה, לגלות מצטיינים כאלה - ואחר-כך לפתחם.

מתן סיכויי-התקדמות

ועתה - ל„סידורים המסייעים“, שנועדו להקל על הגשמת השאיפה: מיטב הסגל למרכזי-האימון. כיצד להניע אנשים לקבל תפקידים אלה ברצון?

הראשון בתמריצים הוא השואת סיכויי-ההתקדמות של המשר-תים ב„מרכזים“ לאלה הצפויים לשרת ביחידות-שדה. ואמנם, ניתנו עתה הוראות ל„ועדי הבחירה לקידום“ כי יש לראות תפקיד פיקודי ב„מרכזי-אימון“ כשוה לכל תפקיד פיקודי ביחידה. סבורים, כי היוקרה הקשורה במינוי מסוג מסוים,

מפקדי-צנחנים סוביטיים

מספרים על לקחייהם

יכולת והעזה

(מתוך מאמרו של גנרל-מיוזר אי. ליטוב)

ובכן, בדברנו על תפקיד הכשרת הצנחן בחינוכם של לוחמים, אי אפשר שלא להזכיר את העיקר: משמעת צבאית איתנה. הכרחיים כאן מילוי מדויק אחר חלוקת-עושותיו וסדריו של היום, אימונים סדירים בשדה בכל מזג-אוויר שהוא, ביום ובלילה, עקשנותו היום-יומית של כל אחד בהתגברות על קשייהם של חיי-מסע-וקרב, ארגון וניהול טובים של עבודה הסברתית-חינוכית.

דאגה מתמדת חייבים להקדיש להכנתו הגופנית של הצנחן באמצעות מכשירים מיוחדים — ספורטיביים ולא-אימוני-צנחני. כאן חשובה מאוד גישה אינדיווידואלית אל הלוחם הצעיר. אחד חושש בפני גובה; שני — בפני רגע המגע עם הקרקע; שלישי אינו יודע לכנס כראות את גופו ברגע היציאה מהמטוס; ואילו רביעי מפחד מכל דבר. יש לבחור בצירוף של תרגולים, אשר יסייעו במידה רבה ככל-האפשר לסלק פגיעות ונקודות תורפה מעין אלה.

קפיצת-מצנח ראשונה היא לא רק מבחן חמור לכוחותיו הנפשיים והגופניים של החייל אלא אף „בחינה“ — ואף קשותה מאוד — של ידיעות ושל הרגלי-עשייה אותם קנה. דבר זה מחייב את הקצינים להתייחס בתשומת-לב מיוחדת אל כל חייל בשעת קיפול המצנחים. ובעת ההכנה לקראת קפיצות: ערב הקפיצה עליהם לדעת ליצור אורה חברתית שלינה. במסיבות כאלה נודע ערך מכריע לדוגמה האישית של הקצין ושל המש"ק. גישה אינדיווידואלית נחוצה אפילו בענין קביעת מקומותיהם של הצנחנים בשעת הישיבה במטוס. נזכר אני במקרה בלתי-נעים. ביחידה אחת, בשעת צניחת-אימון, לא קפצו חמשה חיילים צעירים מתוך המטוס. לאחר-מכן התברר כי

בשעת הצניחה, בטרם נפתח המצנח

שנים מהם פחדו לצנות, ואל שדה-התעופה הלכו באי-רצון רב. האחראי, שלא ידע דבר על הרכב קבוצתו ועל תכונותיהם האישיות של הצנחנים הצעירים, הציבם יחד בסופה של הדבוקה. כאשר נפתח הפתח ורעשם של המנועים פרץ דרכו, נבהל הראשון שבחמשיה זו. לאחר שניתנה הפקודה „קפוץ“, עשה צעדים מספר, וכרע תחתיו. חברו, שנתקל בגופו, מעד ונפל אף הוא. הדרך אל הפתח נחסמה מובן, ששלושת החיילים, שעמדו מאחריהם, לא היו מסוגלים לבצע את הקפיצה. אילו הוצבו מראש החיילים הצעירים בין צנחנים מנוסים, קרוב יותר לפתח, אילו קפצו בין הראשונים — לא היה דבר זה קורה.

מקרים של חבלות גופניות, לאחר יציאה מן המטוס, הם מן הדברים הנדירים ביותר. לעומת זאת, עצם הקפיצה היא רגע מסוכן ורווי-מתיחות. עודף-המשקל, שהאדם חש בו, מגיע אז למימדים ניכרים. לאחר שגבר על מאמץ-יתר קשה כזה, חש החייל הצעיר, עם היפתח המצנח, תחושת גיל נמרצת; ותכופות שוכח הוא כי הצניחה עדיין לא באה אל סיומה. על כן כה חשוב, כבר החל באימונים הראשונים, להרגיל את החייל לכך, כי בשעת ירידתו אל הקרקע יצטרך להיות ערני ושקול בדעתו ככל האפשר — שהרי הן לפניו והן אחריו נמצא ופועל גם מישו אחר; יש צורך לזוז בעוד-מועד הצדה, או להזהיר את החבר, אם נשקפת הסכנה שהאחד יכנס לתוך רצועת-המתלה של האחר, או יתישב על חופת מצנחו. וכמוכח, אם נמצא חבר במצוקה, חובה לעזור לו מיד להיחלץ ממנה. לא לשוא זכו עשרות צנחנים (בתקופה שמאז מלחמת-העולם) לאותות-הצטיינות ועיטורים על מעשי-גבורה באויר ועל שליטה מושלמת בטכניקת הצניחה. גוסף לכל אלה חייב הצנחן, בשעת ירידתו-רחיפתו אל הקרקע, לבצע תנועות מוגדרות שונות, ואף לקיים תצפית על המתרחש (והצפוי לו) על פני הקרקע. יש, ועליו לירות אל מסרות-קרקע. לבסוף, עליו לדעת לנחות כדבעי — שכן בכך תלוי ביצוע המוצלח של כל הפעולות הצפויות לו לאחר-מכן.

★

אחד התפקידים החשובים של הכשרת הצנחן הוא ללמד את האנשים כולם למדהיטב כיצד להכין להצנחה את הציוד והנשק, תוך שימוש במערכות-מצנחי-המשא. המיוחדות ומרובות החופות, במשטח חים ובמיכלים מהסוגים השונים. את תחבולותיה וכלליה של מלאכה זו חייבים לסגל לעצמם כל הצנחנים — אך בראש-וראשונה הקצינים והמש"קים. הללו חייבים לדעת ידיעה מעמיקה, כיצד לחבר ולהדק — בחבלים, כבלים ורצועות — את הציוד והאספקה לסוגיהם השונים על גבי המשטחים; כיצד להרכיב על אלה את הגלגלות; כיצד להטעין את המכשירים וכלי-הנשק הכבדים לתוך מטוסים; כיצד לשחרר ולשלוף את כל אלה במהירות וכיצד להתקינם לקרב, לאחר הנחיתה. את כל זה לא ניתן להשיג אלא על-ידי אימון עקשני ומתמיד במתקני-האימונים של היחידה*, תוך ניצול מכסימלי של

* ראה השרטוט שבעמ' 38.